

Hans August Engelhardts prædiken 1. søndag efter helligtrekonger

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

11. januar 2026

Sted

Ramløse Kirke og Annisse Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 10, vers 13-16

- 1 Tilbage i 2015 var jeg i Nepal, lige uden for Kathmandu, da jorden pludselig begyndte at ryste. Voldsomt.

- På få minutter styrtede huse sammen over hele landet. Det var, som om
5 Himalayabjergene selv holdt vejret. Støvet fra murbrokkerne lagde sig som en tung kappe over alting — en kvælende stilhed.

- Og så, i de forstumlede timer efter, skete der noget, jeg aldrig glemmer.
Ud af et sammenstyrtet højhus blev et spædbarn reddet. Fire måneder gammelt.
10 Begravet i 22 timer.

- Da nyheden om barnets spinkle, stædige skrig spredte sig, gik der et næsten kollektivt suk gennem landet. Et lettelsens suk. Som om noget i os alle sammen — trods alt — trak vejret igen.

- 15 De kaldte barnet mirakel-babyen. Sonish Aawal, hed den lille purk.

- Men det var mere end et mirakel i teknisk forstand. Det var, som om alt håb samlede sig i dette ene, skrøbelige liv. Som om hele menneskehedens fremtid lå
20 spejlet i de små brune øjne, der igen mødte lys og varme.

Der var stadig efterskælv. Stadig sorg. Stadig usikkerhed.

- Men nu var der også håb.

- 25 For når et barn lever, lever verden. I ethvert barn gemmer sig alle menneskers

skæbne.

30 Måske er det derfor, vi reagerer så stærkt, når børn krænkes. For i mødet med et barn aner vi — bare et øjeblik — hvordan livet er, før det bliver brolagt med vaner, selvforklaringer og storladne systemer.

Vi aner et glimt af noget helligt. Af noget uskyldigt, vi engang var — og som jeg tror, vi stadig er.

35

For det meste af vores liv går med at fylde på. Med at forklare, forsvare og tage vores plads. Langsomt bliver vores favn fuld af fortid: en kakofoni af indre stemmer og erfaringer, der brøler om, hvem vi er — og hvem vi ikke er. Hvorfor vi aldrig er nok. Og hvorfor vi altid er for meget.

40

Netop derfor bruser dagens evangelium ind over os som et forfriskende sjælebad.

45 I al sin enkelhed står de dér — mennesker med et barn i armene. Og disciplene, de velmenende, ansvarlige, brølende stemmer, træder straks imellem.

For sådan gør man jo ikke. Børn holder man i baggrunden, når det vigtige foregår. Adgang til det hellige kræver, at man er på det rette niveau — ifølge gængs religiøs tænkning.

50

Og dér bliver Jesus vred. “Guds rige er deres.”

55 Det er vægtige, vilde ord. Her vendes alt på hovedet: Det mindste kædes sammen med det største. Guds eget liv forbindes med det mest uanselige — et barns åbne, ordløse nærvær.

Og det er, i sagens natur, det letteste at overse.

60 For Guds rige er altså ikke spektakulært, hierarkisk eller storladent. Det brøler ikke med favnen fuld af fortid.

“Bliver I ikke som et barn, kommer I slet ikke ind.”

Det er let at misforstå. Skal vi opføre os barnligt? Nej.

Jesus ophøjer ikke barnets naivitet — eller dets temperamentsfulde nedsmeltninger i Netto, når flyverdragten har den forkerte farve lige i dag.

70 Det handler om noget langt mere radikalt. Guds rige er ikke først og fremmest et sted — et himmelsk venteværelse, der åbner, når anstrengelserne her er forbi.

Nej. Guds rige er først og fremmest en måde at være i livet på.

75 Det skinner, som solen, helt af sig selv. Og kan derfor kun modtages. Kun meddele sig selv.

Hvis vi ikke sover i timen. Hvis vi ikke har paraderne oppe. Hvis vi ikke har uddelegeret magten til de tusind brølende stemmer, der skygger for lyset.

80

Vi kender de øjeblikke.

Når et lille barn griner — og vi griner med, uden at vide hvorfor. Når vi glemmer os selv i fællessangen.

85

I den gode historie. Når vi ser på et andet menneske og bare mærker: Det er godt, at du er.

Guds rige skinner i de stille øjeblikke, hvor vi ikke står på afstand af vores liv og kigger ind, men vover at danse midt i det — som barnet vover. Midt i glæden. Og midt i sorgen.

90

Netop dér pulserer Guds rige levende. Netop dér findes det samlede hjerte. Og den levende fred.

95

Men det er let at overse blandt de brølende stemmer med favnen fuld af fortid.

Der findes en gammel jødisk visdomsfortælling om en landmand, der pløjede sin mark. Igen og igen ramte ploven sten. Han samlede dem engang imelle mop, så på dem — og kastede dem irriteret væk. Dårlig jord, tænkte han.

100

Indtil han en dag samlede en sten op, der glimtede anderledes. Da han børstede den fri for ler og jord, så han, hvad det var: en stjernesten. Sjælden. Uendeligt

105 værdifuld. Sitrende med en energi fra før verden tog form.

Landmanden holdt den ganske forsigtigt. Det var, som om universet åbnede sig. Som om stjernen bøjede sig ind i ham og vinkede til det dybeste sted i hans sjæl.

110 Man kunne høre underverdenenes trommer. En vaskeægte skæbnetime.

Og derfor — trak han dovent på skuldrene og kastede den væk. Han var jo i gang med at pløje. Og han havde travlt.

115 Evangeliet, der runger under kirkernes hvælvinger igen og igen, er dette: Vi står med det mest dyrebare i hænderne — vi står med hinanden.

Med tillid. Med håb. Med kærlighed.

120 Men vi genkender ikke altid værdien.

Barnet derimod — selv uden at vide hvad det er — danser med stjernestenen i hånden.

125 Og derfor er barnets uskyldige nærvær ikke et ideal, vi skal leve op til, men et vidnesbyrd om det, der allerede lever i os.

Det indre barn med stjernestenen i hånden. Den oprindelige åbenhed. Det sted i os, hvor Gud er nær.

130 Det er dét, der binder os sammen. Og gør kærligheden mulig.

Derfor hænger dagens læsning sammen med dåben.

For dåben er vores lille ja til Guds store. Dåben er et ja til stjernestenen.

135

Her bliver du og jeg — som børnene i evangeliet — båret frem og velsignet i det helligste. Ikke for det, vi kan. Men for det, vi er.

Små. Og uendeligt værdifulde.

140

Det ligger allerede i vores hænder. Det bor ikke et andet sted end her. Ikke i “om lidt”.

145 Det bor i det levende nærvær, vi så let overser. I blikket, vi ikke fik mødt. I
tilliden, vi ikke turde tage imod. I kærligheden, vi forklarede væk. I det lille
uanselige nadverbrød, der knitrer med Guds eget liv.

Det er dér, Gud skaber sit rige. Ikke én gang for alle. Men igen og igen.
150 Og det er dér, fredens mulighed spirer.

Igen og igen.

155 **Kilde**
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

160 **Tags**
1. søndag efter helligtrekonger, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-august-engelhardts-praediken-1-sondag-efter-helligtrekonger>

165

170

175

180